

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 901/2014
14.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.В. и др, због кривичног дела утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости: браниоца окривљеног М.В., адвоката В.Р. и браниоца окривљеног Б.П., адвоката Ј.Б., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 45/13 од 16.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4617/13 од 14.03.2014. године, у седници већа одржаној 14.10.2014. године, једногласно, је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости: браниоца окривљеног М.В. и браниоца окривљеног Б.П., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 45/13 од 16.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4617/13 од 14.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 45/13 од 16.07.2013. године окривљени М.В. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци и на новчану казну у износу од 150.000,00 динара коју је дужан платити у року од три месеца, по правноснажности пресуде а у противном ће иста бити замењена казном затвора тако што ће сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити рачунати као један дан затвора, док је окривљени Б.П. оглашен кривим због извршеног кривичног дела пореска утаја у подстрекавању из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези члана 34. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци те на новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је дужан платити у року од три месеца, по правноснажности пресуде, а у противном ће иста бити замењена казном затвора тако што ће сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити рачунати као један дан затвора.

Истом пресудом окривљени су обавезани да суду плате трошкове кривичног поступка и судског паушала, у износу и на начин како је то наведено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4617/13 од 14.03.2014. године одбијене су, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Крушевцу, окривљеног М.В. и његовог браниоца и браниоца окривљеног Б.П. и потврђена пресуда Вишег суда у Крушевцу К 45/13 од 16.07.2013. године.

Бранилац окривљеног М.В., на основу члана 482. став 1. ЗКП-а, против наведених правноснажних пресуда је поднео захтев за заштиту законитости, због повреда закона из: члана 438. став 1. тачка 8; члана 438. став 1. тачка 9; члана 438. став 2. тачка 1. и члана 439. тачка 2. у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, уз предлог да Врховни касациони суд у целости преиначи првостепену пресуду тако што ће окривљеног М.В. ослободити оптужбе да је извршио кривично дело за које је правноснажно оглашен кривим и осуђен или да исту пресуду укине и предмет врати измењеном већу првостепеног суда на поновно суђење или Основном суду у Крушевцу као стварно и месно надлежном за поступање, јер је за наведено кривично дело запређена казна затвора до осам година, те да у смислу члана 488. став 3. ЗКП-а одреди да се извршење казне одложи или прекине.

Захтев за заштиту законитости, против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. став 1. ЗКП-а поднео је и бранилац окривљеног Б.П., адвокат Љ.Б., због повреда закона из: члана 438. став 1. тачка 8; члана 438. став 1. тачка 9; члана 438. став 2. тачка 1. и члана 439. тачка 2. у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, уз предлог да Врховни касациони суд првостепену пресуду у целости преиначи тако што ће окривљеног Б.П. ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело за које је у редовном кривичном поступку оглашен кривим и осуђен.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. и браниоца окривљеног Б.П. Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених, налазећи да њихво присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви поднети, те је по оцени навода и предлога у захтевима бранилаца окривљених уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11), нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених М.В. и Б.П. су неосновани.

Браниоци окривљених М.В. и Б.П. правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, јер се исте заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП-а не могу заснивати - на основном и допунским налазима и мишљењима вештака финансијске струке Р.Т., за коју суд није извршио проверу да ли је регистрована на листи сталних судских вештака код Министарства правде Републике Србије, с`обзиром на то да су сви судски вештаци имали законску обавезу да се до 08.07.2011. године поново региструју.

Врховни касациони суд је ове наводе у захтевима бранилаца окривљених М.В. и Б.П. оценио као неосноване, те како је наведена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а већ истицана у поступку по жалби (идентичним наводима) овај суд прихвата разлоге дате од стране жалбеног суда и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

Правноснажне пресуде се захтевима бранилаца окривљених побијају због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а, јер је, према ставу бранилаца, у погледу кривичног дела која су предмет оптужбе, у односу на оба окривљена, примењен закон који се не може применити. Окривљени су оглашени кривим да су извршили кривична дела и то окривљени М.В. кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и окривљени Б.П. кривично дело пореска утаја у подстрекавању из члана 229. став 2. у вези став 1. у вези члана 34. Кривичног законика, а према ставу бранилаца, у односу на оба окривљена суд је морао применити Закон о пореском поступку и пореској администрацији Републике Србије, који је важио у време извршења дела 2004. године, а како је исти закон - Закон о пореском поступку и пореској администрацији РС, престао да егзистира ступањем на снагу Кривичног законика 01.01.2006. године, то је у односу на окривљене М.В. и Б.П. морала бити донета ослобађајућа пресуда.

Врховни касациони суд и ове наводе у захтевима бранилаца окривљених М.В. и Б.П. оцењује као неосноване, налазећи да у редовном кривичном поступку није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а, а како је и на ову повреду указивано у поступку по жалби „са истим образложењем“ овај суд прихвата дате разлоге жалбеног суда и у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а, на њих упућује, а ово тим пре што кривично дело за које су окривљени оглашени кривим постоји прописано сада у кривичном законика, тако што је наведени Закон престао да постоји.

Захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених М.В. и Б.П. правноснажне пресуде побијају се због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП-а, наводима да правноснажном пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, јер нема доказа да је окривљени М.В. прикрио податке који се односе на утврђивање пореских обавеза, те да је по наговору окривљеног Б.П. наводно купио предметну обућу из Кине, као и да предузеће „Ј. Т.“ из Б. уопште није било у пословном односу са предузећем „А.-Х. доо“. Пошто ни један од саслушаних сведока не познаје окривљеног М.В., остаје нејасно, по ставу одбране, на основу којих доказа је потврђена измишљена тврдња у оптужници да је окривљени Б.П. наговарао окривљеног М.В. - свог сестрића, да одради незаконити посао преко наводно непостојећег предузећа „Ј. Т.“ из Б.

Такође, предметним захтевима се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, наводима да је оптужба прекорачена тако што суд у образложењу првостепене пресуде наводи „предузеће Ј. Т. званично није постојало“ и да се „очигледно ради о тзв. фантомском предузећу регистрованом на нечије име“ што оптужним актом јавног тужиоца окривљенима није стављено на терет.

Међутим, с`обзиром на то да се наведене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. и тачка 9. ЗКП-а образлажу чињеничним наводима, како је то напред означено, то су захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених у овом делу одбачени као недозвољени јер повреда одредбе члана 440. ЗКП-а није предвиђена као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**